

24. prosince, úterý Štědrý den

Netrpělivě vyhlížený den je konečně tady. Je to den naplněný nejen radostí, ale i prací. V mnoha rodinách se zdobí stromček, peče se, vaří, připravuje se slavnostní stůl, prostě pořádný šrumec. Nejlépe udělat, když se rovnou zapojíte. Stejně vás to nemine. Ačkoliv vás čeká večer slavnostní večeře, je tradicí držet přes den půst. Věřte mi, že se tak uchráníte od toho, aby vám od samého ochutnávání bylo večer tak špatně, že byste ani nemohli nic jíst. Pokud je ta možnost, tak odpoledne se chodí na mši a pak už hurá ke stromčeku!

25. prosince, středa Slavnost Narození Páně

Na první svátek vánoční je vřdycy nádherná mše svatá. Společně se zpívají koledy, všichni si navzájem přejí krásné Vánoce a mezi lidmi je přímo cítit pokoj a radost. Vánoční atmosféru doplňuje vzletné čtení z první kapitoly Evangelia sv. Jana: Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.

26. prosince, čtvrtek Návštěvy

Tento den je často věnován návštěvám. Rodiny se scházejí, navzájem se obdarovávají a všude panuje slavnostní nálada. Návštěva nemusí být jen nuda. Zkuste se zeptat babiček a dědečků, jak oni sami prožívali Vánoce. Možná zjistíte, že vaši prarodiče žili dost dobrodružný život.

27. prosince až do 5. ledna Prázdniny pořád pokračují

Vánoční volno končí až 5. ledna, takže máte celých šestnáct dní prázdnin. Využijte je na maximum. Když bude pršet, scházejte se s kamarády, hrajte deskové hry, koukejte se na pohádky, prostě si to užívejte. A když bude hezky, chodte s rodiči na výlety nebo společně sportujte. A občas si vzpomeňte i na malého Ježíška, vždyť i kvůli vám se stal člověkem.

29. prosince, neděle Svátek Svaté rodiny

Tento svátek je svátkem všech rodin, tedy i té vaší. Pro vaše rodiče je důležité stále znovu obnovovat manželský slib, který si kdysi

dali, neboť žít v manželství a vychovávat děti není vždy úplně jednoduché. Tento den byste mohly vy děti udělat rodičům radost a třeba uvařit oběd nebo být co nejhodnější. Večer

si můžete prohlédnout společné fotografie a zasmát se nad nimi. Možnostem se meze nekladou.

31. prosince, úterý Silvestr

Poslední den v roce není svátkem opilců a dělobuchů, ačkoliv to tak občas vypadá. Nejlepší možností, jak strávit Silvestr, nabízí diecézní centra mládeže. Nejenom že si užijete spoustu legrace, ale konec roku oslavíte i modlitbou a mší svatou. Kontakty na všechny DCŽM najdete na této stránce: www.cirkev.cz/cs/dczm. A hlavně se objednejte včas, jako vždy bude plno. Pokud se na vás nedostane, zkuste se domluvit s panem farářem a oslavte Silvestr na faře. A nezapomeňte na modlitbu. Děkujte za uplynulý rok a vyprošujte si požehnání pro ten příští.

1. ledna 2020, středa Slavnost Matky Boží, Panny Marie

„Jak na Nový rok, tak po celý rok,“ říkávala moje babička a já jsem se skutečně bál a snažil jsem se tento den být maximálně poslušný. Nevím, jestli to skutečně funguje, ale je jisté, že nový rok 2020 je potřeba oslavit a dobře zahájit. A to se nejlépe dělá v kostele, neboť si můžeme vyprosit přimluvy od Panny Marie, která zrovna slaví svůj svátek. Jedná se o jednu z mála povinných slavností, tak pospěšte na mši, abyste podobně jako ti pastýři našli dítětko položené v jeslích. Za celou redakci vám přejeme požehnaný nový rok.

Zbyněk Pavienský

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL Nebeský adventní kalendář

Okusuju propisku a oči se mi místo na příkladu na papíře samovolně zastavily přes uličku o lavici dál. Násilím je vracím k písemce: $\log_3(5+4 \cdot \log_2(x-1))=2, x>1$. Oči se samy vrátily na původní přitažlivější místo o dvě lavice vpředu. Než se stačily zasnít, nečekaně se setkaly s očima jejíma. Neuhuly. Bože můj, co se to tu děje? Je to tvůj plán, nebo jenom můj úlet?

„Hele, co jsem měl dneska v adventním kalendáři,“ cpe mi brácha násilím před oči kousek lega bez ohledu na to, že moje oči to absolutně nezajímá. Stále vzpomínají na ty druhé oči. Nechtějí se rozptýlovat kouskem dánského plastu. „Co z toho postavíš?“ předstírám zájem a Matějovy oči hned ožijí: „Zkoušel jsem, jestli by z toho šlo hašičské letadlo, ale ještě je těch kostiček moc málo. Je teprve šestýho.“ „Tak si počkej, třeba jednou objevíš v kalendáři i návod a hned budeš vědět,“ přidávám nevyžádanou radu a zkusím se uklidit do kuchyně. Oči už touží po tichu, klidu a pohledu z kuchyňského okna do sychravé dálky prosincové krajiny mlhavých hor.

„Co tu stojíš jak Václav Bolemír Nebeský zamilovaný do »srnkooké krásky« Boženy Němcové?“ vrací mě dost trefně zpět do reality táta, který se poslední dobou baví papouškováním frází, co si rvu do hlavy před zkoušením z ma-

turitních otázek. „Přemýšlím, jak ukončit Píseň hrobní,“ odrážím smeč a radši vyklízím nebezpečný prostor romantického sladkobolna změnou tématu: „Proč Matysovi nedáš do kalendáře nejdřív návod, když už ho deptáš jednou legovou kostičkou denně? Jak si to má užít, když ani netuší, co z těch kostek nakonec bude?“ „Protože takový je život, nešťastný Bolemíre,“ začíná pateticky otec nechtěnou přednáškou o životě: „Bůh ti taky nedává mapu, kudy máš životem jít, aby ses mohl podívat, co tě čeká za tamtou mlhou...“ ukáže bradou k horám. „Ale jak mám vědět, jestli tou mlhou vede fakt cesta, nebo tam na mě čeká smrtící propast?“ zkusím zabrousit k otázce, co mě teď fakt zajímá.

„Vřdycy máš dvě možnosti, jak to zjistit: Buď si tu sedneš na zadek a řekneš si: »Radši tu v bezpečí počkám, než se ta mlha rozply-

ne, a všechno uvidím jasně.« Nebo se budeš modlit a volat jak slepec z evangelia: »Bože, at' vidím!« Když poznáš, že vydat se na cestu není proti zdravému rozumu, překonáš prostě strach a jdeš v důvěře, že Bůh není sadista, který by s námi hrál ruskou ruletu.“

Usměju se: „Je to jak v tom tvým adventním kalendáři. Taky netušíme, jak se postavít k tomu, co mě potkalo dnes, a co nám Bůh schová do zítřejšího okýnka.“ „Přesně, ale když budem stále nerozhodně přešlapovat na místě a čekat na návod, těžko někde v životě dojdeme. Josef, když pochopil, že Marie čeká dítě, které není jeho, byl podle mě totálně v koncích. Ale rozhodl se, jak mu to přišlo v tu chvíli nejlepší. A teprve pak uslyšel anděla, který mu vysvětlil, co má udělat,“ dodal a nechal mě samotného s okolní mlhou, která mi už teď tak neproniknutelná nepřišla.

Foto:goodluz, kirill_makarov - Adobe stock

Kdo jsem já?

Na tuto základní a zároveň podivnou otázku lze odpovědět jedním slovem: „Osoba.“ Jen ten, kdo má schopnost svobodně se rozhodovat a přemýšlet o svých činech, tzn. jen ten, kdo umí říci slůvko „já“, je osobou. Osobou je tak nejen člověk, ale i Bůh nebo třeba anděl.

Někdy mylně říkáme, že pes nebo kočka, které máme doma, něco „chtějí“, že se „smějí“ nebo že „chtějí něco říci“. Tak tomu ve skutečnosti není, protože chtít, smát se nebo se vyjadřovat může jen osoba, která si uvědomuje sebe samu. Zvíře, které není osobou, bude pouze tihnout k tomu, co se mu líbí a je mu příjemné, anebo se odtahovat od toho, co mu působí nějakou strast. Člověk je však osobou.

Slovo osoba znali již v antickém Řecku. Osoba, řecky „prosōpon“, bylo označením pro masku herce, který na divadelním jevišti představoval jednu konkrétní roli odlišnou od jiných rolí. Nicméně teprve křesťanští autoři, jako byl např. sv. Augustin,

Boëthius nebo později sv. Tomáš Akvinský definovali tento pojem tak, jak ho užíváme dnes v právních textech, ve filozofii nebo i v běžném životě. Původním impulzem k nalezení tohoto slova byla teologie.

Tito křesťanští myslitelé se totiž původně zamýšleli nad problémem nejsvětější Trojice a nad otázkou „kdo je Ježíš Kristus: je to Bůh, anebo člověk?“. Díky těmto úvahám řekli, že biblický Bůh je jeden, má jednu přirozenost, ale přitom je ve třech osobách: Otec, Syn a Duch Svátý.

Podobně i u Ježíše Krista došli k závěru, že Ježíš je druhou Božskou osobou o dvou přirozenostech, božské a lidské. Zde pěkně vidíme, že osoba je tím, co člověka sjednocuje, co mu dovoluje říci: „moje“ noha, „moje“ ruka, „mé“ vzpomínky, „mé“ plány, „mé“ jednání atd. Díky tomu, že jsme každý osobou, můžeme myslet, rozhodovat se a jednat.

Foto:Sergey Nivens - Adobe stock

NEMÁM NA DÁRKY

Mám letos málo peněz na dárky, všichni v rodině i kamarádi ale ode mě něco očekávají a já nevím, jak to udělat. Něco bych jim dát chtěl.

Radek, 13 let

Vánoční dárky by měly být odleskem darování Božího Syna od Boha Otce nám lidem. V Betlémě taky nebylo krásné vybavení, prostřený stůl a spousta balíčků..., ale bylo tam to nejdůležitější – Láska.

Dneska jsme bohužel všichni pod velkým tlakem ve společnosti, že dárků musí být hodně a musí přesně splnit přání.

Je pak smutné, že na lásku se už přitom tolik nehledí. Kdyby tatínek vlastnoručně vyrobil pro dítě třeba zápisník na dobrodružství a maminka mu ušila tašku na poklady přírody, asi by s tím už moc neuspěli. Takový kluk by si po Vánocích ve škole připadal ve srovnání s druhými jako exot.

Pokud si nevíš rady, jak tento začarovaný kruh prolomit, nabízím ti aspoň pár rad, které ti snad pomohou najít cestu ven:

1) Zkus se domluvit s někým z rodiny, kdo podniká nebo přivítá pomoc, jestli bys u něho

nemohl mít jednoduchou brigádu a peníze na dárky si vydělat. Třeba pomoci s roznášením letáků v sobotu, kdy máš volno.

2) Pozvi sourozence, že byste pořídili jeden dárek (třeba rodičům) všichni společně.

3) Nebo můžeš pořídít jeden dárek pro víc lidí. Třeba stolní hru. Zkus ji dokonce sám vymyslet a vytvořit. Daruj ji pak skupince kamarádů nebo sourozencům.

4) Tento nápad je obdobou hry, kterou znám pod názvem „Na skřítku“. Hodí se k obdarování kamarádů. Každý ze skupiny si na papírek napíše své jméno a dá je třeba do čepice. Vylosuje si pak jméno kamaráda a dárek připraví jen pro něj. Domluvíte si nadílku s jednoduchým programem, dárky se při ní položí třeba k betlémku nebo v lese pod smrček a každý si najde ten svůj.

Tak snad to zvládneš!

To ti přeje otec Jiří Kaňa

OTEC JAN KOBÍLÍZEK